

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

NINA MILNE

Romantiška avantiūra

2019 liepa-rugsėjis

Knygute.lt

Nina Milne

**ROMANTIŠKA
AVANTIŪRA**

Romanas

Versta iš Nina Milne,
Rafael's Contract Bride, 2016
© Nina Milne, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0516-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Kora Bruks pasilenkusi pašiaušė borderkolio gaurus ir sudribo ant suoloelio parke. Blyksnis jai labai patiko, ji džiaugėsi ir kitais vedžiojamais šunimis, bet šiandien užgriuvo daug reikalų, mergina buvo išsekusi ir fiziškai, ir protiškai.

O reikėtų žiūrėti teigiamai: ji įsitaisė puikų darbą – buvo Koveršamų pilies viešbučio, priklausančio pasauliniam Korveršamų viešbučių tinklui, administratorė. O Etanas ir Rubė Koveršamai buvo dosnūs darbdaviai.

Gaudama atlyginimą ir papildomų pajamų ji vieną dieną išgalės sumokėti siaubingai didelę skolą, kuri tiesiog degino sielą.

Ryžtas suspaudė krūtinę – ji suprato, kad sumokėdama skolas tėvų meilės nenusipirks, nepelnys net palankumo. Bet pati pasijus daug geriau: juk taip baisiai nuvylė šeimą.

Nereikia, Kora.

Skardus lojimas – tikra palaima po sunkių minčių. Pro lengvą pavasarišką dulksną ji dėb-
telėjo į tikslingai prie jos artėjančią aukštą
liekną figūrą. Negalėdama patikėti suraukė

kaktą. *Negali būti*, tai Rafaelis Martinesas. Ką Ispanijos vynuogynų savininkas, milijonierius mergišius veikia Kornvalio provincijos parke tokį apniukusį šeštadienio vakarą?

Širdis stabtelėjo – kaip kvaila. Ko stebėtis, juk Rafaelis Martinesas taip veikia daugumą moteriškos populiacijos. Bet Koros širdis sustojo ne iš susižavėjimo, o iš baimės. Logika kuždėjo, kad Rafaelis jos neprisimena: sutikęs ją pas Koveršamus nė karto neparodė jokio ženklų, kad atpažino. Nėsyk neatskleidė supratęs, kad viešbučio administratorė Kora Bruks – tai ledi Kora Dervent, vienos žymiausių aristokratų šeimų dukra.

O kodėl turėtų atpažinti? Kora retai išeidavo į viešumą. Paliko tai žavesniems šeimos nariams, kurie gerai atrodė ir patiko publikai. O ji, turėdama morkos raudonumo plaukus, neišraiškingą veidą ir prastas manieras, vengė patekti į dėmesio centrą. Vienintelė išskirtinė Koros savybė buvo turkio spalvos akys, bet dėl to vargu ar kas ją prisimintų. Be to, pokylyje prieš metus jie su Rafaeliu nebuvo nė supažindinti.

Ir vis tiek Kora susigūžė ant suoloelio, žaidė su Blyksniu ir meldėsi, kad Rafaelis praeitų pro šalį.

Nepasisekė. Akies kampeliu ji pamatė džinsais aptemptas kojas.

- Kora.

Nuo sodraus balso, kuris visada atrodė linksmas, jai pašiurpo oda. Susiėmusi Kora atsitiesė ir pažvelgė į viršų. Nakties juodumo plaukai. Erelių primenantis veidas, akys tokios gilios, kad galėtum nuskęsti. Atsikišusi nosis liudijo ryžtingumą, tą patvirtino ir smakras. Jo lūpos žavėjo ir masino, bet aura baugino.

Tai vyras, kuris žino, ko nori, ir tai pasiims. Ne jėga, o dėl to dar pavojingiau, nes jis ne tik gražus, bet ir pasipūtęs. Tokia ir jos šeima: klubai, deimantai, širdys, - jie tikėjo, kad gali gauti viską, nes pats Dievas suteikė jiems tokią teisę.

- Rafaeli.

- Evelina pasakė, kad rasiu tave čia.

Mintyse Kora iškeikė asmeninę Etano padėjėją, bet jos nekaltino. Juk Rafaelis Martinesas - Etano Koveršamo verslo partneris ir bičiulis. Be to, Rafaelis turbūt paskleidė žavesį. Svarbesnis klausimas - kam? Net jei atsirado administratoriui skirto darbo, tikrai gali palaukti, kol baigsis savaitgalis.

- Ar kas atsitiko? - paklausė ji. - Juk žinai,

kad Etano čia nėra?

- Žinau. Kaip suprantu, jis išvežė Rubę į Paryžių.

Sodrus balsas buvo abejingas, bet veidas sutrikęs, todėl Kora dar labiau sunerimo.

- Kaip romantiška.

Jis abejingai gūžtelėjo ir Korai neprasprūdo pro akis, kokie platūs jo pečiai.

- Kokia tu sumani. Man tai savotiška *cliché*. Romantika tikrai nėra stiprioji mano pusė.

Ne, bet flirtuoti moki. Kora prikando liežuvį, bet nesusilaikiusi suraukė kaktą - jokia čia *cliché*, kad Etanas ir Rubė taip džiaugiasi vienas kitu.

- Paryžius - pasaulio romantikos sostinė, neabejoju, kad jie ten nuostabiai leidžia laiką.

Dievas žino, kada ji tapo romantikos gerbėja, pati šioje srityje patirties turėjo gryniausią nulį.

- Kad ir kaip būtų, ne apie romantiką kalbėti atėjau.

Na, žinoma. Juokinga būtų mintis apie romantiką tarp *jūdviejų*.

- O apie ką norėjai pakalbėti?

Korą apėmė apmaudas: dabar ne darbo Koveršamams valandos. Susierzinusi ji padailino

rankomis džinsus, užsimanė persibraukti nuo dulksnos susigarbanojusius plaukus.

- Kuo galėčiau padėti? Reikalas turbūt skubus, jei atėjai?

Nuo nerimo sudilgsėjo sprandas. Rafaelis elgėsi nelogiškai.

Jis ironiškai šyptelėjo ir atsisėdo greta ant suolo.

- Galima ir taip pasakyti.

Koros nuostabai, Blyksnis atsitūpė ir padėjo galvą Rafaeliui ant kelio.

- Blyksni, gulk.

- Nieko tokio, - Rafaelis patapšnojo juodą su baltais lopais šunį, stipriais pirštais pakasė kaip tik ten, kur labiausiai patinka šunims. - Tavo?

- Ne.

Pagalvojus apie galimybę turėti mylimą šunį sukirbo ilgesys. Tik Kora neturėjo iš ko rinktis, Popį ir Pru teko palikti Derventų dvare - nesąžininga buvo vežtis juos kartu.

- Laisvu laiku vedžioju šunis. Blyksnis - išgelbėtas šuo, jam reikia ypač daug dėmesio. Jo savininkas laisvai samdomas, darbo valandos ilgos, todėl vedžioju aš. Svetimų jis paprastai nemėgsta, - Kora kalbėjo atžariai, bet

nepajėgė susivaldyti.

- Mane Ŗunys mėgsta.

Suprantama. Abu tylėjo, Rafaelis Ŗaidė su Ŗunimi, jo pirŖtų judesiai beveik pakerėjo Korą. Ŗuo patenkintas suurzgė ir Kora staiga pasitraukė nuo Rafaelio, kuo aiŖkiausiai pajutusi jo artumą: stiprų kūną, visą erdvę tarp jų užpildžiusią aurą... tokią... tokią... Kora nepanoro gilintis.

- Tai kuo vis dėlto galiu padėti?

- Etanas minėjo, kad ketina siųsti tave į komandiruotę į kitą KoverŖamų įmonę.

Kora linktelėjo.

- Jie su Rube nori visą dėmesį skirti KoverŖamų piliai, todėl pamanė, kad būčiau naudingesnė kur nors kitur.

- Tai gal į KoverŖamų ir Martinesų verslą. Dirbtum tiesiogiai man.

- Tau?

Korai atkaro Ŗandikaulis.

- Regis, nustebai.

- Ŗinoma. Tiksliau, sutrikau. - Kora puiki administratorė. Gal tai ir ne svajonių darbas, bet ji velniŖkai gerai atlieka pareigas. Tačiau... - Kodėl neatsiuntei elektroninio laiŖsko su kvietimu į darbo pokalbį? Ateiti pačiam - kraŖtuti-

numas.

- O aš manau, kad tai išmintinga. Man patinka stebinti, be to, šitaip iš karto pamatau, su kuo turėsiu reikalų.

Tamsios Rafaelio akys įsmigo Korai į veidą ir ji vos nepradėjo muistytis ant suoloelio. Ilgai ir atidžiai apžiūrinėjama pasijuto nejaukiai: toms, kurias jo akys paprastai nužiūrinėja, ji nėra iš tolo neprilygsta. Ypač su tais purviniais džinsais, keliautojo batais ir didžiuliu džemperiu su gobtuvu, raudonais į uodegėlę surištais plaukais. Vis dėlto Kora prisivertė atlaikyti žvilgsnį, nesusigūžė, jos akys buvo šaltos kaip ledas.

- Arba ne, - atsakė ji.

- Tai tavęs nesudomintų dirbti man?

Kora stengėsi mąstyti, nurijo nesąmoningą ne, jau kabojusį ant liežuvio galo. Juk ji išmoko neiškloti visko, kas tik šauna į galvą? Kiek kartų motina dūsavo ir bjaurėdamasi raukėsi, kai jauniausiai dukrai pritrūkdavo aukštuomenės takto?

Visą vaikystę girdėjo priekaištus: *Ir kodėl negalėtum būti kaip seserys?* Tikrai, kodėl? Kora ir pati nuolat apie tai mąstė. Kodėl žiaurus likimas pasistengė, kad dvynė sesuo būtų

tokia graži, gyvybinga, tobula, o ji, Kora, visai kitokia? Paprasta, nepastebima – tik blyškus Ketlinos šešėlis.

Apie tai pagalvojusi ji peštelėjo plaukų sruogą ir ją nužiūrėjo. Morkos raudonumo. O Ketlinos kaip auksas, spinduliai atsispindi juose magiškais atspalviais. Jei čia būtų Ketlina, ji žengtų pirmyn, sužavėtų Rafaelį šypsena, kiumiu balsu ir iškirpte. Paskatintų papasakoti daugiau, o tada atsisakytų, bet taip, kad tai būtų neskausminga.

Na, Ketlinos čia nėra, o Kora Rafaeliui dirbti nenorėjo. Nuojauda kuždėjo, kad Rafaelis Martinesas toks pat mirtinai pavojingas kaip Koros šeimynykščiai. Šeimos nepasirinksi, bet darbą pasirinkti galėjo.

– Dėkoju už pasiūlymą, bet man toks sprendimas nebūtų naudingas.

– Kodėl? Juk dar nė nepasakiau, kokį vaidmenį tau numačiau.

– Tai nesvarbu. Iš tiesų nebenorėčiau gaišinti *brangaus* jūsų laiko.

Dieve, prašau, tegu žodis *brangaus* nenu-skamba sarkastiškai.

– Na taip, laikas *brangus*, bet jis *mano* ir galiu daryti su juo, ką noriu.

Jo antakiai pakilo, juodos akys neatrodė nusivylusios – jos juokėsi. O tada Rafaelis nusišypsojo. Be jokios abejonės, dėl šios šypsenos jam prie kojų suklupo tiek moterų, kad ir nesuskaičiuotum. Sergėk Dieve, Kora puikiai suprato, kodėl, bet ji puikiai žinojo tikrąją tokių šypsenų vertę. *Iš tiesų* Korą domino, kodėl Rafaelis Martinesas gaišta su ja.

Kora tuojau numaldė smalsumą: Rafaelis, be abejo, mano, kad ji kris aukštiekninka ir maldaus darbo. *Tegu mano kitaip.*

– Esu labai dėkinga, bet gaišiname ir *mano* brangų laiką, – sacharino saldumo šypsena nuspalvino ir jos balsą, Kora pakilo. – Atsiprašau, bet manęs nedomina.

Jis sėdėjo ir neketino judintis.

– Patikėk, Kora, tikrai norėtum išgirsti, ką turiu galvoje.

Jo pasitikėjimas įžiebė pyktį.

– Paklausyk. Pripažįstu, kad tavo laikas brangus – gerai sumokėsiu.

Kora išpūtė akis: šilkiniam balse girdėjo plieno tvirtumą, matė griežtą žandikaulio liniją. Nors ryžto, nuojautos ir sveiko proto netrūko, nugalėjo smalsumas. Tai Rafaeliui Martinesui svarbu, bet Kora niekaip nesuvokė ko-

dėl. Administratorių už centą dešimtį gali gauti. Ir vis dėlto Rafaelis Martinesas nori sumokėti už jos laiką...

Koros smegenys priminė, kaip jai reikia grynųjų.

- Jokių pažadų. Aš išklausu ir, jei to darbo nenoriu, atsisakau.

- Sutarta.

Tai paveikė, tiesą sakant, pasakyti ne bus labai malonu. Koku coliu ar dviem numušti jo pasipūtimą.

- Puiku. Mano valanda kainuoja penkis šimtus. - Siaubinga suma, bet Korai nė motais - ji lengviau atsidustų, jei Rafaelis tiesiog atsistotų ir nueitų. *Turbūt.*

- Duosiu tau penkis tūkstančius per dieną.

- Per dieną?

Jai vėl atvėpo žandikaulis.

- Taip. Paimsiu tave iš Koveršamų rytoj devintą ryto, - jis lengvai pakilo nuo suoliuko - akivaizdu, kad Koros sutikimo jam nereikėjo. - Iki pasimatymo.

Liežuvis niežėjo atsikirsti, bet sveikas protas klykė apie netikėtus penkis tūkstančius svarų, kurių atsisakyti ji negalėjo sau leisti. Ko gero, Rafaelis šį susitikimą buvo suplanavęs. Ji ne-

pajėgė pripažinti, kad širdies gilumoje sukunkuliavo nuojauta.

Rafaelis atsigrėžė.

- Nepamiršk paso.

Sustojęs žvyruotame įvažiuojamajame keliuke į atnaujintą Koveršamų pilį Rafaelis Martinesas svarstė, ar neišsikraustė iš proto - dėl šio sumanymo jį galėtų uždaryti į beprotnamį.

Ne. Kupinas ryžto jis pasitempė ir tvirtai suspaudė vairą. Tai geriausias būdas - vienintelis - įtikinti Doną Karlą de Guzmaną, Aizos hercogą, parduoti vynuogynus.

Pataisa. Vienintelis būdas įkalbėti Don Karlą parduoti vynuogynus *Rafaeliui Martinesui*. Don Karlas niekino Rafaelį nė gerai jo nepažinodamas.

Sukilo pyktis atmintyje nuaidėjus Don Karlo žodžiams: *Su tokiais žmonėmis kaip tu, Rafaeli, reikalų turėti nenoriu.*

Na, netrukus paaiškės. *Jau greitai, seneli, greitai.* Laukti keršto saldu, bet atkeršijus bus dar skaniau - tikras, aštrus, su prieskonių užuomina skonis, kaip vynai iš Riochos vynuogyno.

Bet viskas iš eilės - pirmiausia reikia įtikinti Korą....